

beløbet, burde Anstaltens Bestyrelse ved Siden heraf bemyndiges til med Finantsministerens Samtykke at kunne reasurere. Jeg veed meget godt, at der er meget store Vanskeligheder ved Reassurance, navnlig for Livsforfikkingsanstalter, og jeg troer, at hvad der er passeret i de sidste Aar, maa gjøre En endnu mere forsigtig, end man tidligere var opfordret til at være med Hensyn til Reassurance; men jeg troer ogsaa, at naar man ikke kan bestemme sig til at reasurere, skal man være meget varsom med at forhøje sit Maximum og ikke være altfor imødekommende i saa Henseende. Jeg kjender et Par enkelte Tilfælde fra den Tid, da Anstaltens Bestyrelse var mig bekendt, hvor der var Personer her i Staden, som havde ønsket tegnet Livsforfikkinger til meget over 10,000 Rd., dem sagde man nei til, men angav i det ene Tilfælde den Bet. Vedkommende kunde gaae, ved nemlig at lade tegne Overlevelsesrenter for to af sine Børn, ifald han vilde forsikre sig paa den Maade, men det vilde han ikke. De Grunde, han anførte, kunne ikke interessere, men de vare saadanne, at det ikke var en blot Caprice af Manden, at han vilde have tegnet en større Capital end 10,000 Rd. Men jeg udtalte dengang, og jeg udtaler det endnu, at man skal vogte sig for, hvor der er en saa stor Forskjel mellem Afbenyttelsen af Minimalafsafterne og af det allerede antagne Maximum, at forhøje dette. Jeg skal endnu kun gjøre opmærksom paa, at i det paagjældende Aar, med Hensyn til hvilket jeg har givet mere detaillerede Oplysninger, var Gjennemsnittsummen af alle Forsikringer ikke fuldt 2,000 Rd., og naar herved $\frac{1}{3}$ af Forsikringerne ere fra 100 til 200 Rd., og de, der have indtegnet Forsikringer for det højeste Beløb, kun udgjøre nogle faa Procent, saa vil man see, at der er en saadan Tilfældighed med Hensyn til Dødsfaldenes Art i de enkelte Aar, at jeg troer, man skal vel vogte sig for at sætte højere Maxima, medmindre man etablerer som Regel, at Livrenter

anstalten kan reasurere hos bekendte gode Anstalter. Men jeg gjentager, at der ogsaa herved er Udskilligt, som man vel maa tage Hensyn til. — Jeg kan imidlertid ikke forlade dette Punkt uden at gjøre opmærksom paa, at i Forbindelse hermed er sat en af den Slags Bestemmelser, som undertiden forekomme i denne Lov, og om hvis Rigtighed jeg ogsaa maa udtale en Tvivl. Ved § 13 er der ikke blot fastsat en bestemt Procent, som de, der forsikre sig ved en vis terminvis forfalden Præmie, skulle erlægge af deres Indskud, men forsaavidt Forsikringerne overskride det nuværende Maximum af 10,000 Rd., skulle de desuden betale et efter Omstændighederne appasset Tillæg. Dette „efter Omstændighederne“, i hvis Haand ligger det? Det maa vel ligge i Bestyrelsens Haand at bedømme disse Omstændigheder, men hvorledes kan jeg da vælge imellem at lade mit Liv asurere i dette Selskab eller i et andet Selskab, naar jeg ikke nøie kjender de Forpligtelser, som det vil paadrage mig? Jeg troer, at det for Anstalten kan være meget beqvemt saaledes at kunne kræve et Tillæg, hvorved man kan blive fri for, hvad man ugjerne vil have, thi det er jo kun en mildere Form for at sige Nei; men jeg troer ikke, at det er rigtig at give Bestyrelsen en saadan Bemyndigelse til at sige Ja eller Nei til bestemte Summer, f. Ex. naar der var etableret Reassurance, men man i det enkelte Tilfælde ikke kunde faae dem reasurere. — Jeg har allerede ved at begynde disse Betragtninger over det foreliggende Lovforslag udtalt min fulde Paakjennelse af det meget Godde, som det indeholder. Dertil regner jeg ogsaa § 7 og § 14. Jeg nævner dem her paa dette Sted, fordi jeg nu gaaer over til en Paragraph, ved hvilken jeg har Udskilligt at bemærke. Den hele Idee om at sondre mellem Politier og Indtegningsbeviser, saaledes at naar En har forsikret sit Liv mod et Indtegningsbevis, saa kan den, i hvis Hænder Indtegningsbeviset er, strax faae Beløbet udbetalt, naar Dødsfaldet er godtgjort, medens